

mu razodene čutila in življenje njenega tužnega srca. Al sirotica se ni nadjala, da bo čula iz ust predragega očeta vse kaj drugega. Ginjeni oče ji namreč pri ti priliki naznani neko čudno misel; razodene ji namreč brez prikrivanja svoje nasprotne želje: naj bi vzela v — zakon — Ravsoviča — kateri jo je pri njem snubil. Ivanka kakor od strele zadeta omolkne; razne čuvstva trpinčijo ji dušo. Ko pa jo stari in bolehní oče s solznim ocesom in tresajočim glasom prositi začne, naj mu izpolni edino to željo pred smrtjo njegovo, ktera se mu vidoma približuje, sklene Ivanka, nadvladana od čutil otročje udanosti in ljubezni, žrtvovati se volji milega očeta svojega. In tako bili so odločeni poslednji dnevi pusta za venčanje.

Ravsovič poskočil je od radosti, čuvši iz ust Blagajčevih, da udala se je Ivanka željam njegovim. Veselje Ravsovičevo uzrokovalo je zopet nasprotno zadovoljnost pri Blagajču in sicer najbolj zato, ker je bil — kakor je rekel — prepričan častitljivosti prihodnjega svojega zeta. Pošteni, pa kratkovidni in bolni stavec ni najmanj o tem dvomil, da če Ivanka srečna biti s tem možem, ki jo je tako verno in iskreno ljubil ter bil zraven tega tudi zelo bogat; to so bili tudi vzroki, vsled katerih je tako srčno želel viditi omoženo hčerko pred smrtjo svojo. O ljubezni hčere proti Ivanu mislil je stavec, da bode se s časom oživila, toliko več, ker Ivana, kakor je bral „črno na belo“, ni bilo več med živimi. Da, nadjal se je nasprotno, da bode se Ivanka z ravno tako ljubeznijo oklenila svojega ostarelega moža, kteremu je bila že zdaj prijateljsko naklonjena.

Take in enake misli je imel tudi Ravsovič; samo pogostoma ga je pri zidanji zlatih gradov prihodnje sreče svoje prevzemal strah, da bi se utegnili Ivan kmali domú vrniti. Se vé, da bi bili potem hipoma vsi upi njegovi po tleh. Zato tiščal in silil je v Blagajča, da pospešilo bi se venčanje. Ako pride potem Ivan — mislil je nadalje Ravsovič — bo mu prekasno in če je Ivanka enkrat ženka moja, skrbeti bom znal, da ne bo mi motil hišnega mirú, ako bi ga tudi —! —

Posled žalostnega naznanila o smrti sinka svojega živela je gospá Kuljaničeva na svojem gradu prav kakor v samostanu. Od te dôbe ni skoraj nikamor šla; tudi k nji ni nihče zahajal razun Ivanke. Mila ta devica je bila žalostni gospej edini tolaživni angelj v njeni samoti, ker je skoraj vsaki dan prišla k materi svojega nepozabljivega Ivana, tolaživši njo in sebe s tem, ker ji je govorila o nekdanjih svojih otročjih igráh z Ivanom in o mednasprotnim razvitkom njune ljubezni, ktere hoče, kakor je rekla, do smrti svoje gojiti ko sveti plamen v srcu svojem.

Po čudnih sklepih volje Božje Blagajčeva bolezen k velikemu skrivnemu srdú Ravsoviča ni dopustila venčanja z Ivanko pred pustom in odložilo se je to na po veliki noči.

Post je minul. — Veselo veliko noč obhaja po celi zemlji zlasti mladina s sladkimi veselici. Al pri Ivanki je bilo letos vse drugač. Kolikor bolj približaval se je dan njenega venčanja, toliko bolj bila je vedno nemirniša in žalostnejša. Dozdevalo se ji je, kakor da zdaj na večno se bo poslovila od sreče življenja svojega. Namesti da bi bila pozabila na Ivana, ter zbrisala si spomin njegov iz srca, mislila je skoraj neprestano na njega ter hrepenela po njem, akoravno je vedila, da ji to zdaj nič ne hasne in da le po smrti vidila ga bo zopet. — Pričela je zopet na novo mrzeti in ogibati se Ravsoviča; kajti le to ji je nehotoma šlo vedno po glavi, da on je morivec mlade, žalibog prezgodaj zve-nele sreče njene.

Tako minuli so mali dnevi po velikonočnih praz-

nikih ter približal se čas, o katerem bi se imela Ivanka po trmasti volji očeta svojega vdati Ravsoviču.

V jutru osodepolnega preddneva poroke prebudi se Ivanka iz težkih sanj . . . . . Na izhodu pričela je nebo rudečiti rujna zarja, nad katero je trepetala svitla danica v popolni sjajnosti svoji . . . . . Petelini v gradu in bližnji vasi pozdravljali so s kikirikanjem svojim prihod novega pomladanskega dneva, med tem, ko je v ostalem še povsod vladal oni blagi jutranji pokoj, kterege popisati zastonj trudilo bi se pero. Ivanka se hitro napravi, poklekne za trenutek pred podobo Marije, ki je visela pripeta na steni nad molitevno pručico, potem pa gré sama po ozki stezi, ki je peljala za gradom, proti pokopališču, da bi obiskala grob matere svoje in da bi se tam zadnjikrat še izjokala kot devica ter potožila materi v grobu neizrekljivo britkost svojo . . . . .

Počasi stopala je naprej . . . . .

Težke misli tlačile in stiskale so ji dušo, do smrti otožno . . . . . Lica njene, poprej rudeče, kakor spomladanska rožica, bile so zdaj blede ko lilija; oči njene, poprej jasne dve zvezdi, bile so otamnele od pogosto prelitih solzá . . . . . Kakošna razlika med nekdanj in zdaj! . . . . . Ni bila to več vesela taista Ivanka, ki je skakljala in pesme prepevala povsod, kodar je hodila, ampak bila je živa slika žalosti, ktero so spremljale solze in zdihi.

Ko Ivanka pride do pokopališča, najde tam široko odprte vrata. Ne dalječ od groba matere svoje zapazi človeka, ovitega z dolgim vojaškim plajščem, ki je klečeč poleg nekega groba z glavo naslonjen bil na grobni križ . . . . . Zdelo se je Ivanki, da sliši ga britko zdihovati . . . . . S prvega se malo preplaši, potem pa rahlo stopa naprej o mislih, da človek ta nevaren ji ne more biti, ker cló mrtve spoštuje in ljubi. — Ko za ene korake naprej stopi, začudena vidi, da to je grob rajnega Kuljaniča, poleg kterege je ptujec še vedno nepremakljivo klečal, in kakor se ji je vidilo, pobožno molil . . . . . Grozovitno ji začne zdaj srce tolči . . . . . Mislila je, da počilo ji bo . . . . . Komaj jo noge držé . . . . . Urno stopi zdaj naprej . . . . . Obleka ji zašumi, nepoznani človek, čuvši nekega poleg sebe, ozrè se okrog . . . . .

„Ivanka!“

„Ivan!“ — zakličeta dva glasova ob enem, Ivanka pa kot mrtva zgrudi se na tla. (Kon. prih.)

Dopisi.

Ljutomer na Štaj. — Nepozabljiv ostane narodu našemu 3. dan tega meseca, ko se je obhajala tisočletnica ss. Cirila in Metoda v Mariboru. — Mnogo kmetov, kmetie in tudi več gospodov iz ljutomerskega okrožja udeležilo se je sjajne te svečanosti; vsem še doní sladkomilo petje ter mična godba po ušesih, in krasni blesk umetnega ognja jim je vedno pred očmi. Ni tedaj čuda, da se srčno veselimo dneva, kadar nas bodo mariborski pevci na čêlu našega častitega rojaka g. J. Miklosiča obiskali. Oklicali smo v 29. listu „Novic“ našo svečanost na 30. dan avgusta; al ker bi nam razne okoliščine ta dan število gostov dosti zmanjšale, moramo preložiti obhajilo na 6. dan septembra. Ker ljutomerska okolica deleč slovi zarad svoje naravske blagosti in krasote, se nadjamo od vseh strani obilo prijaznih nam gostov. „Beseda“ se začne ob 6. uri zvečer.

Iz slov. Stajarja 1. avg. † — Dobili smo v roke dne 19. julija t. l. željno pričakovano knjigo, ktere naslov je: „Zgodovina sv. apostolov slovenskih Cirila in Metoda“, ki jo je poslovenil g. profesor Janez Majciger v Mariboru. Dobro nam došla! Lep spominek na sv. Cirila in Metoda bo s to knjigo ostal rodu slovenskemu. Natis je lep, papir prijeten, zlasti je ljubeznjiv naslov

s slovenskimi barvami; tudi beseda ne zaostaja. Segnite Slovenci radi v žep, ter si kupujte to novo knjigo, da bo ostalo vašim unukom v podučenje in v posnemo, kar sta sadila in učila sv. brata pred tisoč leti po lepih dolinah naših v srce dobrodušnih Slovencev.

Iz Kerkavec v Istri 1. avg. F. P. — 3. dne t. m. je v Dragonji gospodinja J. Gerebicovo, 65 let staro, njena lastna krava na paši pobodla in ji trebuh tako preparala, da se ji je sila veliko čev izmotalo. Tako je reva, s čevami pred sabo, na pašniku ležala od 7. ure zjutraj do 8. zvečer, dokler ji ne pride zdravnik iz Kopra gosp. Andrej Vogel na pomoč. Zvedeni mož si je mogel veliko prizadevati, da ji spravi drob nazaj in zašije trebušno kožo. Nesó jo potem domú blizo 3 četrt ure; zdravnik zapové vse, kar je bilo zdaj še treba, in podoba je, da bode nesrečna starka se še popolnoma ozdravila. Čast in hvala vrlemu zdravniku, kterega prsi že tako kinča zlati križec za zasluge.

Iz Trsta 3. avg. Δ — Dobili smo zopet 5 novih advokatov za tržaško mesto, tako, da jih imamo zdaj v vsem skupaj 29; al, kakor se nam za gotovo pripoveduje, med vsemi 29 le samo eden zná jezik slovenski. In vendar v Trstu vse polno mrgolí Slovencev, iz obmestja, iz Krasa, celega Primorja in Kranjskega. Za svoje imenje in pravico skrbni toženec hodi od pisarnice do pisarnice, dokler naleti na edinega, s kterim se v svojem jeziku posvetovati more. Vsaki drug ali kdor hitro kaj opraviti želi, mora plačati tolmača, — pa ubožec sam ne vé, kaj in kako jo je pri njem opravil. Tako je; če pa ni, prosimo, naj nam pove kdo, da je drugače. Drago nam bo, ako zvemo, da smo se zmotili; mikalo bi nas tudi zvediti, kako so gospodje, ki so advokacije tržaške prosili, izkazali znanje slovenskega jezika, ali kako da so se zavezali naučiti se ga do kakega odločenega časa, ker odgovor gosp. ministra Lasserja na interpelacijo gosp. Černeta in razpis od 15. marca 1862 nas navdajajo z resno mislijo, da pri sodniških obravnavah s slovenskimi obtoženci morajo sodniki, državni pravdniki, pa tudi zagovorniki obtoženca popolnoma zmožni biti slovenskega jezika. Da vpeljava slovenskega jezika ima resnica postati, posnemamo pa že iz tega, da, kakor ljubljanska deželna sodnija, je tudi primorska oskrbela okrajne sodnije s povabili, varhnimi dekreti, obljubnimi in smrtnimi zapisniki in družimi enacimi pismi. Ne bilo bi tedaj prav, ako je vse to že lepo oskrbljeno, da bi ravnopravnost le zato popolnoma ne obveljala, ker oséb ni slovenskega jezika zmožnih.

Nabrežina 10. srp. M. — Huda suša nas že stiska sedem tednov; po primorskih bregovih grojzde medli od velike soparce in se osiplje, tudi oljke trpijo, ker zrnje jim je jelo odpadati. Pri velikem izvirku (Auresina) v Brojinci, od kodar po vodotoku železnica vodo dobiva, se že kaže, da pomanjkuje vode. — Pred tednom so potepuhi ponoči v hram soseda se splazili in mu vso slanino odnesli. Nekemu drugemu sosedu so iz hleva mlado tele odpeljali, ktero jim je pa medpotoma pobegnilo. — Srenjskemu čedniku so hotli železne okna zdrobiti pri hramu, kjer je bil ovčji sir cele soseske shranjen, pa so jih k sreči odpodili. — Živa potreba se kaže iz vsega tega, da bi se ponočne straže vpeljale, potepuhe in malopridne vlačugarce pa, kateri se brez dela okoli klatijo, poteknili v delavnišnice. — 5. t. m. je v sv. Križu poleg Nabrežine kmetu hiša do tal pogorela, dasiravno stoji poleg srenjskega vodnjaka. Ali ni to nov dokaz, kako potrebne so tudi vasém gasilnice, ktere „Novice“ neprenehoma priporočajo soseskam.

Iz Zagorja na Pivki. — 1. — Leto šestdeseto in tretje si bodo Zagorci dolgo v spominu ohranili; govorili bodo o štirih hudih nadlogah, ki jih letos tarejo.

Znano je bravcem „Novic“, kako hudo je še pred kratkim goveja kuga pri nas razsajala, pobrala je okoli 30 goved in čez 300 ovác. Pa ravno v tem času je tudi neizrečena suša tako zemljo sparila, da ne ljudje ne živinica ne morejo dobiti hladnega požirka vode. Tretja nesreča je ogenj. Ravno o polnoči med 10. in 11. t. m. se je unelo, pa v kakih okoliščinah! Seno je bilo večidel pod streho in veči del prve žetve tudi; hiše goste in slamnate, pa suhe ko goba; polnoči je bilo, ljudje dela trudni so ravno prvi sen storili, in sicer jako dosti njih pod streho na senu, kakor je v tem času navada. Velika sreča, da ni nikakoršna sapa pihala; vendar je v hipu devet hiš bilo v ognji, ker bližnje so se od same vročine vnemale. Nesreča je vsem devetim pogorelcem velika, al najbolj usmiljenja vreden je posebno eden, kteremu je malo pred kuga hlev popolnoma izpraznila, pobravši mu lepih sedem goved, s kterimi se je ponašal. Prosim, ako bi se hotel kdo teh nesrečnežev usmiliti in kak darek poslati, naj blagovoljno pošlje prečastitemu gospodu Antonu Mlakarju, fajmostru v Zagorji. Razun dveh so sicer vsi zavarovani; al gotovo jim je ogenj trikrat toliko vzela, kakor so zavarovali. Kje bojo vzeli les za cimper, ker tudi ta četrta nesreča nas bije, da še lesú za ognjišče si moramo kupovati. Bog se nas usmili!

Iz Kranja 16. avg. — Ne spominjamo se še tako veselega in slovesnega dne kakor je bil današnji, ko se je odprlo novo stanovanjšče čitavnici naši. Z nami vred so obhajali veseli dan mili nam gosti, ki so prišli iz bližnjih in daljnih krajev in poveljali veselico. Mestni župan in pa predsednik čitavnice z vrlim odborom svojim so pa res tudi poskrbeli vse tako marljivo, da enoglasna je bila vseh pričujočih hvala o vseh napravah, ki so se vrstile od zjutraj osmih do pozne noči. Ker je „Novicam“ obljubljen obširniji popis drugi pot, naj zadostijo danes le te vrstice, kterim dodajam le še to, kar sem slišal iz ust nekega veljavnega moža, ki mi je radosten rekel: „Mesto vaše stoji na trdni skali; pa tudi čitavnica vaša stoji ravno tako trdno, ker stoji na tako očitnem domoljubji mestjanov in mestjank“.

Iz Ljubljane. Danes (v torek) zarano je strel na gradu naznanil mestu in okolici njegovi slavni dan — god presvitelega našega cesarja; po mestu pa je brž potem igrala vojaška muzika. Ob 8. uri je c. k. vojaštvo obhajalo s cerkveno slovesnostjo praznični dan pod nalašč napravljenim šotorom poleg kolodvora; ob 10. uri pa so milostljivi knezoškofo v stolni cerkvi peli veliko mašo, pri kateri so pričujoči bili prvaki c. kr. deželnih oblastnij, deželni glavar z odborom, mestni župan z odborom in obila množica ljudstva, ki so prosili Boga, naj Njih Veličanstvu v sedanjih težavnih časih dodeli moč, da osreči vse narode svojega cesarstva, ker le na to srečo se opira blagor in moč Avstrije.

— C. kr. deželna vlada je razglasila postavo za požiganje mahú (morast), kakor jo je deželni zbor naredil in Njih Veličanstvo cesar potrdilo. Požiganje se sme začeti 16. avgusta (prvi dan po velikem Šmarnu) in utegne trpeti do konec oktobra. Posebna komisija čuje nad vsem, kar se o tem pa tudi o družih stvareh godí na mahu. — Res je, da dim, če ga sapa prinese v mesto, je letos toliko bolj zopern, ker od silne vročine vse zeva; al požiganje je potrebno gnojilo na neobdelanem mahovitem svetu, da deželi priraste dober kos kruha. Silna vročina nadležje polje, ker v nedeljo je bilo 14 dni, kar v Ljubljani nismo imeli kapljice dežja do danes; al še smo srečni memo družih krajev, kakor, na priliko, memo Vipave, kjer nek že od 28. junija, tedaj že čez 6 tednov ni nič deževalo. Ni zato tudi čuda, da toliko škodo dela oginj zdaj tù, zdaj tam, pa večidel po nemarnosti ali tobakarjev ali pa otrok z vžigavnimi klinčki.

V Oševku je pogorela cerkev in več hiš nek po ostanku goreče smodke; kako je začelo v Ljubljani v nedeljo zvečer goreti na tržaški cesti, se ne vé prav, pa bojé tudi po enaki nečimernosti.

— Podoba Njih Veličanstva, ki jo je prejelo društvo ljubljanskih strelcev od presvitlega cesarja samega v spominek in se je v saboto slovesno odkrila, je izvrstno delo dunajskega mojstra Fernkorna. Oprsje je iz bron, katero stoji na ličnem podnožji iz rudečkastega kraškega marmorja.

— Gosp. županu Ambrožu ni všeč bilo, kar sta pisala „Naprej“ in naš list o njegovem idriškem potovanji; zatega voljo se je 13. dne t. m. — po več dopisih in odpisih med njim, podpredsednikom in odborom — odpovedal predsedništvu čitavnice, pa ne nehal biti ud njeni. Ker se vsled družbenih pravil vsi upravniki čitavnice volijo v občnem zboru konec leta in ker čitavnica ima podpredsednika (prof. dr. Vončina), ki z odborom vred opravlja opravila čitavnice, se za ta čas nič drugega ne spremeni v vodstvu njenem.

— Vsako 3. leto se zbera v shodih mednarodni zbor za statistiko (državopisje), ki obstaja iz namestnikov, vodjev in predsednikov statistične pisarne vseh evropskih in ameriških držav in pa iz najslavnejših statistikarjev, ki se še posebno volijo v ta zbor. Tretji shod tega zbora bil je na Dunaji leta 1857, četrti leta 1860 v Londonu, peti pa bode letos septembra meseca v Berlinu. Predsedništvo je počastilo s povabilom letos tudi našega mnogospoštovanega gospoda dr. Etbina Costa, kateri pa se je, čeravno nerad, častnemu poklicu moral odpovedati, ker mnogovrstne opravila ga zadržujejo daljno pot nastopiti, in ravno zdaj še posebno neka važna pravdna stvar.

— Mali zbor frančiškanske provincije je v seji, ki je bila 10. dne t. m. v Ljubljani, enoglasno sklenil, da mladež častitega tega reda se ima slovenskega jezika kakor vseh drugih jezikov, ki se govorijo v tej pokrajni, tudi v prostih urah marljivo učiti. Hvale vreden sklep, kateri kaže, da „Zeitgeist“ trka tudi na vrata samostanov.

— Kako zlo jo je zabredel dopisnik novomeški, ki se je v „Laib. Ztg.“ silno hudoval nad častitljivo gimnazijo novomeško, kaže se tudi iz tega, da mestjan gospod D. Rizoli, na kterege so nekteri zagnali sum, da je on oni korespondent R., očitno v „Laib. Ztg.“ odbija očestvo omenjene pisarije.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Kdaj se začne zopet državni zbor, ni še gotovo; nekteri časniki pripovedujejo, da 9. dne prihodnjega mesca. Sicer se pa tudi le od odseka, ki prevdarja konkurzni red, sliši, da dela. — Danes (18. avgusta, ki je 33. rojstni dan Njih Veličanstva cesarja) ima na Dunaji biti velika veselica v praterji. — Da se nekoliko pomaga nadlogam na Ogorskem, kjer je suša ljudem vse vzela, bo dežela ogerska na pósito vzela 2 milijona; 31. dne p. m. je ta zajem prejel cesarjevo dovoljenje. — V nekterih okrajih ogerskih in sekulskih so se začele nove volitve za erdeljski zbor; mnogo prejšnjih poslancev, ki so zapustili zbor, so zopet izvolili. — V Zagrebu pride na svetlo znanstveni časnik, ki bode obdelaval povestnico, filologijo in prirodoslovje; gospodje Racki, Jagić in Torbar stojijo na čelu temu početju. — Silna vročina v Trstu je preuzvišenega škofa Strosmajer-ja, ki se je mislil več tednov v morji kopati, primorala, da je kmali zapustil Trst in se čez Sisek, kjer je bil slavno sprejet,

vrnil domú v Djakovo. — Silni hrup, ki je trpel več tednov o poljsko-rusovskih zadevah, je potihnil; angleška vlada noče vojske z Rusom, ker ne zaupa Francozu; avstrijska pa tudi ne; kaj bode storil zdaj cesar Napoleon, se ne vé; govori se zdaj celó in še več ko lani, da francozka in ruska vlada imate skrivno zvezo med seboj, in da po tej prijateljski poti misli Napoleon za Poljake kaj doseči. Boj pa trpi neprenehoma, čeravno Poljaki vidijo, da ne bodo nič opravili.

— Pozornost svetá se je od poljsko-ruskega bojišča nenadoma obrnila v Frankobrod, kamor je na 16. dan t. m. avstrijski cesar Franc Jožef sklical vse nemške vladarje in glavarje 4 svobodnih mest (Breme, Hamburga, Ljubeka in Frankobroda na Majnu). Bilo je razun glavarjev teh mest v nedeljo, 16. avgusta, zbranih že 23 vladarjev (kraljev, nadvojvodov, vojvodov in knezov); le kralj pruski, kterege vsi želijo, ni prišel, tudi kralj danski ne in nekoliko malih knezov ne. V pondeljek je cesar avstrijski vladarskemu zboru predložil svoje nasvete, ki pa še niso znani; v torek ni bilo zbora zavoljo godú cesarjevega; za sredo je napovedan dan posvetovanja o teh predlogih; v četrtek pa ima konec biti zbora. Ker se je pruski kralj odpovedal zboru, se je zopet nemška sloga začela s neslogo. — Druga imenitna novica je zdaj, da po nasvetu cesarja Napoleona ima avstrijski nadvojvoda Maksimilian krono meksikanskega cesarstva na ponudbo. Ali jo bo sprejel, se še ne vé, ker po vradnem časniku „Abd. Post“ je še veliko poravnati, preden vzame nadvojvoda, kar se mu ponuja. Meksika je država v srednji Ameriki, še več ko na pol več memo avstrijskega cesarstva, pa malo prebivavcev ima; kar so se Meksikanci odkrižali španjskega jarma, je prekucija sledila prekucii, dokler je ljudovlado (republiko) unidan pomirila sila francozkega orožja. — 15. avgusta je veliki Napoleonov praznik na Francozkem. Vsako leto je ta dan cesar sprejemal poslance ptujih vlad, letos pa ne; menda so politične homatije dandanašnje sicer zgovornemu cesarju besedo vzele. — Tudi iz Pariza se piše, da že 158 let niso imeli toliko vročino, kakor so jo imeli 9. dne t. m., ko je R. gorkomer v senci kazal čez 31 stopinj gorkote.

Listnica vredništva. Neimenovanemu gosp. dopisniku iz Stare Loke: Kar nam pišete o komisii zastran zvonika vašega 28. dne p. m. utegne vse čista resnica biti; al saj veste, če se vredništvu ne imenuje dopisnik in se saj njemu ne razodene stvar bolj na drobno, da ne more mačka v žaklji kupiti. — Gosp. Iv. Vel. v Id: Gotovo ostaneta sedanja dva na svojem mestu.

Zitna cena

v Ljubljani 17. avgusta 1863.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 4 fl. 87. — banaške 5 fl. 74. — turšice 3 fl. 52. — soršice 3 fl. 93. — rež 2 fl. 80. — ječmena 2 fl. 38. — prosa 2 fl. 87. — ajde 2 fl. 60. — oves 1 fl. 90.

Kursi na Dunaji 18. avgusta.

5 % metaliki 76 fl. 90 kr. Ažijo srebra 10 fl. 75 kr.
Narodno posojilo 82 fl. 25 kr. Cekini 5 fl. 31 kr.

Loterijne srečke:

V Gradcu } 12. avgusta 1860: 14. 25. 37. 71. 7.
na Dunaji } 36. 1. 46. 34. 73.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji bo 26. avgusta 1863.

V Trstu 5. avgusta 1863: 88. 28. 69. 13. 39.

Prihodnje srečkanje v Trstu bo 19. avgusta 1863.